เคารพบูชาหลวงปู่ก่ำซึ่งจะให้ความคุ้มครองป้องกันภัยอันตรายต่างๆ แก่ลูกหลานที่ได้มากราบไหว้

ประวัติพระประทายคู่บารมี

ส่วนองค์ที่ประดิษฐานอยู่คู่กับหลวงปู่ก่ำนั้น ชาวบ้านเรียกว่า "พระประทาย" หรือ พระคู่บารมี เป็นพระที่สร้างด้วยหินทราย ได้ประดิษฐานอยู่กับหลวงปู่ก่ำมานานแล้วตอนที่พบหลวงปู่ก่ำก็เห็นพระประทายนี้ตั้งอยู่คู่กันมาแต่ตอนนั้น พระประทายองค์นี้เคยได้สำแดงฤทธิ์เดชให้แก่บางคนที่ไม่เชื่อฟัง ตามประวัติว่าเคยล้มใส่ผู้หญิงที่ประมาท ขึ้นบนแท่นหลวงปู่ก่ำมาแล้ว

ชาวอำเภอประจักษ์ฯจะจัดงานสรงน้ำหลวงปู่ก่ำในวัน ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ (วันวิสาขบูชา) ของทุกปี และมีการจุดบั้งไฟ

ประวัติหมู่บ้านดอนคง

หมู่บ้านดอนคงได้ย้ายมาจากบ้านเมืองปัง ซึ่งความเป็นจริงชาวบ้านได้ขุดค้นพบโบราณวัตถุในบริเวณ วัดมัชฌิมาวาสและรอบๆ หมู่บ้านดอนคงเป็นจำนวนมาก เช่น ลูกปัด กล้องยาสูบ เศษอิฐ โบราณ หินศิลาแลง และหลักเสมา (คือฐานของโบสถในปัจจุบันนี้) และมีอายุในยุคเดียวกับมรดกโลกบ้านเชียงการค้นพบวัตถุโบราณต่างๆ สันนิษฐานได้ว่าบริเวณดังกล่าวเป็นสถานที่เก่าแก่และเคยมีคนสมัยโบราณอาศัยอยู่มาก่อน

แต่สาเหตุที่หมู่บ้านดอนคงก่อตั้งหลังหมู่บ้านเมืองปังนั้นอาจเป็นเพราะว่าหมดยุคคนสมัยโบราณไปแล้ว จึงถูกทิ้งให้เป็นป่ารกร้างไม่มีคนอาศัยอยู่คงมีหมู่บ้านเมืองปังแห่งเดียวที่มีผู้คนอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก เมื่อมีจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้นจึงมีการแสดงหาที่อยู่ใหม่ จึงย้ายถิ่นฐานออกมาสร้างหมู่บ้านดอนคง ตามหลักฐานทางราชการแสดงไว้ว่าหมู่บ้านดอนคงก่อตั้งปี พ.ศ.๒๔๑๐ ประมาณ ๑๔๕ กว่าปีมาแล้ว

****

แผนที่โดยสังเขป

****

ที่ปรึกษา พระมหาสุวรรณรัตน์ สุวัณณวังโส
(เจ้าอาวาสวัดมัชฌิมาวาส)

ขอขอบคุณ พ่อตู้ชารี จันทรเสนา(อดีตผู้ใหญ่บ้านและผู้ให้ข้อมูล)

เรียบเรียงโดย พระจตุรงค์ จันทรสาโร (หลวงพี่ทุ่ง)
พระณัฐพงศ์ วิณญาโณ (หลวงพี่โหน่ง)

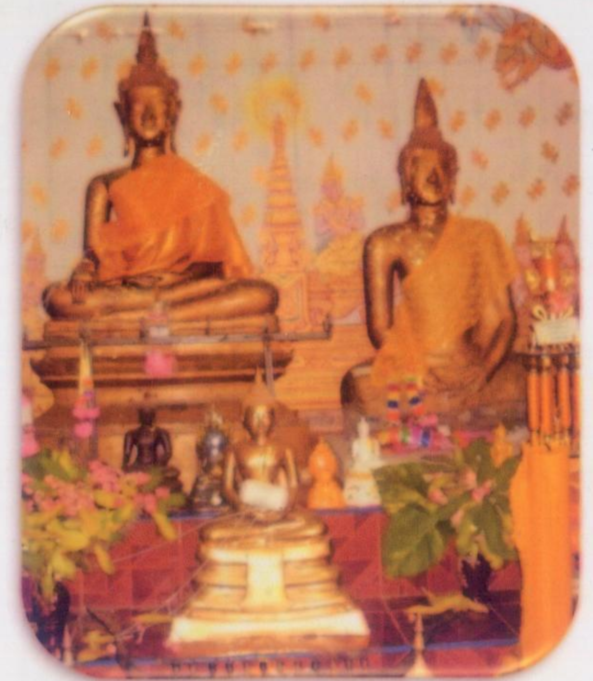

หลวงปู่ก่ำ

(พระเจ้าก่ำ)

พระคู่บ้านคู่เมืองตำนานหนองหานล่ม

(พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ประจำอำเภอประจักษ์ฯ)

วัดมัชฌิมาวาส

(วัดบ้านดอนคง)

ตำบลอุ่มจาน อำเภอประจักษ์ศิลปาคม

จังหวัดอุดรธานี

ติดต่อสอบถามได้ที่

๐๘๕ ๓๖๑๔๘๐๘ ๐๘๕ ๗๔๓๔๐๖๖

ประวัติวัดมัชฌิมาวาส

อ.ประจักษ์ฯ จ.อุดรธานี

หลวงปู่ก่ำ เป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งประดิษฐ์ ณ วัดมัชฌิมาวาส บ้านดอนคง ตำบลอุ่มจาน อำเภอประจักษ์ศิลปาคม จังหวัดอุดรธานี สังกัดมหานิกาย สร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ.๒๔๒๕ ชาวบ้านนิยมเรียกกันว่า วัดบ้านดอนคง ขึ้นทะเบียนมีชื่อเรียกว่า วัดมัชฌิมาวาส ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อปี พ.ศ.๒๔๓๐

โดยมีพระครูอาทรวนกิจ เป็นเจ้าคณะอำเภอประจักษ์ศิลปาคมและพระมหาสุวรรณรัตน์ สุวัณณวังโส เจ้าอาวาสวัดมัชฌิมาวาส เป็นผู้ดูแลหลวงปู่ก่ำ

ประวัติหลวงปู่ก่ำ

ขอเรียนเชิญท่านผู้อ่านเปิดประตูสู่ธรรมะที่จะนำคุณผู้อ่านย้อนอดีตกลับไปสู่ยุคสมัยขอมโบราณที่ ปู่ ย่า ตา ยาย เล่าขานกันมาถึงความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่ก่ำพระพุทธรูปพระคู่บ้านคู่เมืองของชาวบ้านดอนคง ที่ผ่านมิติแห่งกาลเวลานับพันปี ตำนานที่ยังถูกจารึกไว้ในอักษรที่มีหลักฐานเด่นชัดทำให้เราได้ทราบข้อมูลที่รู้จริงถึงความล้ำค่าและความศักดิ์สิทธิ์ที่คุ้มครองให้ผู้คนที่ไปกราบไหว้บูชาได้ปลอดภัยจากอันตราย

พระพุทธรูปองค์นี้เป็นพระพุทธรูปโบราณหล่อด้วยทองสัมฤทธิ์มีอายุ กว่า ๑,๓๐๐ ปี สูง ๑๒๓ เซนติเมตร หน้าตักกว้าง ๘๒ เซนติเมตร ที่ฐานมีอักษรสลักไว้เป็นภาษาไทยน้อย มีใจความว่า “ศักราช ๗๑ ปีกัดเป๋า เดือนเจียง วัน ๔ ขึ้น ๔ ค่ำ แสนสุขาพร้อมด้วยทายาทเป็นผู้สร้าง” แปลตามภาษาไทยได้ความดังนี้

ศักราช ๗๑ ตัว เทียบเท่ากับปี พ.ศ. ๑๒๕๒ ปีกัดเป๋า ตรงกับปีฉลู เดือนเจียง ตรงกับเดือน ๑ วันที่ ๔ ตรงกับวันพุธ ขึ้น ๔ ค่ำ แสนสุขา อาจจะเป็นตำแหน่งหรือศักดินาทางการปกครองในสมัยนั้นก็ได้ ตรงนี้มี ปู่ ย่า ตา ยาย ว่าเสริมกันมาว่าพวงคนสมัยโบราณคงจะเป็นพวกยุคขอมโบราณ เขาพากันไปสร้างพระธาตุพนม ตามตำนานที่ว่าสร้างเป็นอุโมงค์บรรจุพระอุรังคธาตุ หลังจากพระพุทธองค์ทรงปรินิพพานแล้ว หลังจากนั้นพอสร้างเสร็จก็มีการเดินทางไปตามเส้นทางบริเวณนี้ ต่อมาก็เกิดเกวียนล่มขึ้นมา และมีเหตุการณ์หยุดพักซ่อมแซมพวกคนโบราณจึงมีการก่อสร้างสิม และพระธาตุ สันนิษฐานว่าได้แก่วัดโนนธาตุในปัจจุบัน ส่วนที่เป็นหมู่บ้านบ้านดอนคงก็เป็นเส้นทางที่พวกคนสมัยโบราณได้พากันขนศิลาแลงจะไปสร้างพระธาตุพนมแต่พอรู้ข่าวว่าพระธาตุพนมสร้างเสร็จแล้วก็เลยพากันมา

สร้างสิมและพระธาตุที่บริเวณวัดมัชฌิมาวาสในปัจจุบันนี้นั้นเอง ส่วนอีกที่หนึ่งก็อยู่ไกล้กันปัจจุบันเรียกว่าวัดดอนพระ

จากการสอบถามผู้เฒ่าผู้แก่ผู้ที่พบเจอหลวงปู่ก่ำเป็นคนแรกคือ แม่ตู้ชาดา จันทรเสนา ที่พบพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์องค์พระเปรอะเปื้อนคราบตะไคร้น้ำมากจนออกสีเขียวคล้ำไปทั้งองค์ ชาวบ้านจึงเรียกว่าหลวงปู่ก่ำ ลักษณะหลวงปู่ก่ำ เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัยพระพักตร์เรียบลักษณะเส้นต่าง เด่นชัด พระเนตรนูน พระโอษฐ์เล็กและทรงแย้มสรวล เม็ดพระศกพระเกสาแหลมคม พระเกศลักษณะเป็นเปลวเพลิง พระโสตใหญ่และยาวปรกลงมาเกือบถึงพระอังสะ พระศอสูงลักษณะพระสรีระได้สัดส่วน สังฆาฏิพาดยาวจากบ่าซ้ายลงมากึ่งกลางลำตัวจนถึงสะดือ แขนซ้ายมีเส้นจีวรพาดที่บริเวณเหนือข้อพระหัตถ์ประทับนั่งขัดสมาธิเท้าขวาทับเท้าซ้าย พระหัตถ์ขวาคว่ำลงวางบนพระชานุ ส่วนพระหัตถ์ซ้ายหงายขึ้นวางบนพระเพลาประดิษฐ์ฐาน อยู่บนฐานสองชั้น ฐานแรกเป็นฐานเขียงซึ่งหล่อเป็นชั้นเดียวกับหลวงปู่ก่ำไม่สูงมากนัก ตั้งอยู่บนฐานส่วนล่างซึ่งเป็นบัวคว่ำบัวหงายโบราณซึ่งมีความสูงพอสมควรนับว่าเป็นพระพุทธรูปโบราณที่มีความสวยงามประณีตมากองค์หนึ่งและเป็นพระคู่บ้านคู่เมืองที่สาธุชนให้ความ

เคารพบูชาหลวงปู่ก่ำซึ่งจะให้ความคุ้มครองป้องกันภัย อันตรายต่างๆ แก่ลูกหลานที่ได้มากราบไหว้

ประวัติพระประทายคู่บารมี

ส่วนองค์ที่ประดิษฐานอยู่คู่กับหลวงปู่ก่ำนั้น ชาวบ้านเรียกว่า "พระประทาย" หรือ พระคู่บารมี เป็นพระที่สร้างด้วยหินทราย ได้ประดิษฐานอยู่กับหลวงปู่ก่ำมานานแล้วตอนที่พบหลวงปู่ก่ำก็เห็นพระประทายนี้ตั้งอยู่คู่กันมาแต่ตอนนั้น พระประทายองค์นี้เคยได้สำแดงฤทธิ์เดชให้แก่บางคนที่ไม่เชื่อฟัง ตามประวัติว่าเคยล้มใส่ผู้หญิงที่ประมาท ขึ้นบนแท่นหลวงปู่ก่ำมาแล้ว

ชาวอำเภอประจักษ์ฯจะจัดงานสรงน้ำหลวงปู่ก่ำในวัน ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ (วันวิสาขบูชา) ของทุกปี และมีการจุดบั้งไฟ

ประวัติหมู่บ้านดอนคง

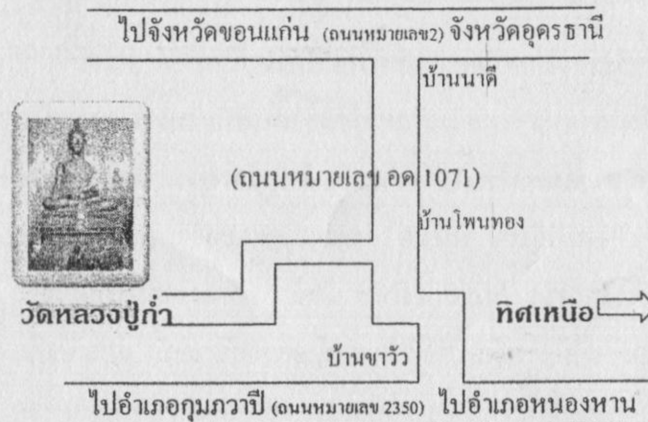

หมู่บ้านดอนคงได้ย้ายมาจากบ้านเมืองปัง ซึ่งความเป็นจริงชาวบ้านได้ขุดค้นพบโบราณวัตถุในบริเวณ วัดมัชฌิมาวาสและรอบๆ หมู่บ้านดอนคงเป็นจำนวนมาก เช่น ลูกปัด กล้องยาสูบ เศษอิฐโบราณ หินศิลาแลง และหลักเสมา (คือฐานของโบสถในปัจจุบันนี้) และมีอายุในยุคเดียวกับมรดกโลกบ้านเชียงการค้นพบวัตถุโบราณต่างๆ สันนิษฐานได้ว่าบริเวณดังกล่าวเป็นสถานที่เก่าแก่และเคยมีคนสมัยโบราณอาศัยอยู่มาก่อน

แต่สาเหตุที่หมู่บ้านดอนคงก่อตั้งหลังหมู่บ้านเมืองปังนั้น อาจเป็นเพราะว่าหมดยุคคนสมัยโบราณไปแล้ว จึงถูกทิ้งให้เป็นป่ารกร้างไม่มีคนอาศัยอยู่คงมีหมู่บ้านเมืองปังแห่งเดียวที่มีผู้คนอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก เมื่อมีจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้นจึงมีการแสดงหาที่อยู่ใหม่ จึงย้ายถิ่นฐานออกมาสร้างหมู่บ้านดอนคง ตามหลักฐานทางราชการแสดงไว้ว่าหมู่บ้านดอนคงก่อตั้งปี พ.ศ.๒๔๑๐ ประมาณ ๑๔๕ กว่าปีมาแล้ว

****

แผนที่โดยสังเขป

****

ที่ปรึกษา พระมหาสุวรรณรัตน์ สุวัณณวังโส (เจ้าอาวาสวัดมัชฌิมาวาส)

ขอขอบคุณ พ่อตู้ชารี จันทรเสนา(อดีตผู้ใหญ่บ้านและผู้ให้ข้อมูล)

เรียบเรียงโดย พระจตุรงค์ จันทสาโร (หลวงพี่ทุ่ง)
พระณัฐพงศ์ วิญญาโณ (หลวงพี่โหน่ง)

หลวงปู่ก่ำ

(พระเจ้าก่ำ)

พระคู่บ้านคู่เมืองตำนานหนองหานล่ม
(พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ประจำอำเภอประจักษ์ฯ)

วัดมัชฌิมาวาส

(วัดบ้านดอนคง)

ตำบลอุ่มจาน อำเภอประจักษ์ศิลปาคม
จังหวัดอุดรธานี

ติดต่อสอบถามได้ที่

๐๘๕ ๓๖๑๔๘๐๘ ๐๘๕ ๗๔๓๔๐๖๖

ประวัติวัดมัชฌิมาวาส

อ.ประจักษ์ฯ จ.อุดรธานี

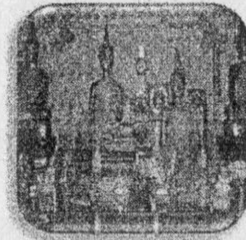
หลวงปู่ก่ำ เป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งประดิษฐ์ ณ วัดมัชฌิมาวาส บ้านดอนคง ตำบลอุ่มจาน อำเภอประจักษ์ศิลปาคม จังหวัดอุดรธานี สังกัดมหานิกาย สร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ.๒๔๒๕ ชาวบ้านนิยมเรียกกันว่า วัดบ้านดอนคง ขึ้นทะเบียนมีชื่อเรียกว่า วัดมัชฌิมาวาส ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อปี พ.ศ.๒๔๓๐

โดยมีพระครูอาทรวนกิจ เป็นเจ้าคณะอำเภอประจักษ์ศิลปาคมและพระมหาสุวรรณรัตน์ สุวัณณวังโส เจ้าอาวาสวัดมัชฌิมาวาส เป็นผู้ดูแลหลวงปู่ก่ำ

ประวัติหลวงปู่ก่ำ

ขอเรียนเชิญท่านผู้อ่านเปิดประตูสู่ธรรมะที่จะนำคุณผู้อ่านย้อนอดีตกลับไปสู่ยุคสมัยขอมโบราณที่ ปู่ ย่า ตา ยาย เล่าขานกันมาถึงความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่ก่ำ พระพุทธรูปพระคู่บ้านคู่เมืองของชาวบ้านดอนคง ที่ผ่านมิติแห่งกาลเวลานับพันปี ตำนานที่ยังถูกจารึกไว้ในอักษรที่มีหลักฐานเด่นชัดทำให้เราได้ทราบข้อมูลที่รู้จริงถึงความล้ำค่าและความศักดิ์สิทธิ์ที่คุ้มครองให้ผู้คนที่ไปกราบไหว้บูชาได้ปลอดภัยจากอันตราย

พระพุทธรูปองค์นี้เป็นพระพุทธรูปโบราณหล่อด้วยทองสัมฤทธิ์มีอายุ กว่า ๑,๓๐๐ ปี สูง ๑๒๓ เซนติเมตร หน้าตักกว้าง ๘๒ เซนติเมตร ที่ฐานมีอักษรสลักไว้เป็นภาษาไทยน้อย มีใจความว่า "ศักราช ๗๑ ปีกัดเป๋า เดือนเจียง วัน ๔ ขึ้น ๔ ค่ำ แสนสุขาพร้อมด้วยทายาทเป็นผู้สร้าง" แปลตามภาษาไทยได้ความดังนี้

ศักราช ๗๑ ตัว เทียบเท่ากับปี พ.ศ. ๑๒๕๒ ปีกัดเป๋า ตรงกับปีฉลู เดือนเจียง ตรงกับเดือน ๑ วันที่ ๔ ตรงกับวันพุธ ขึ้น ๔ ค่ำ แสนสุขา อาจจะเป็นตำแหน่งหรือศักดินาทางการปกครองในสมัยนั้นก็ได้ ตรงนี้มี ปู่ ย่า ตา ยาย ว่าเสริมกันมาว่าพวงคนสมัยโบราณคงจะเป็นพวกยุคขอมโบราณ เขาพากันไปสร้างพระธาตุพนม ตามตำนานที่ว่าสร้างเป็นอุโมงค์บรรจุพระอุรังคธาตุ หลังจากพระพุทธองค์ทรงปรินิพพานแล้ว หลังจากนั้นพอสร้างเสร็จก็มีการเดินทางไปตามเส้นทางบริเวณนี้ ต่อมาก็เกิดเกวียนล่มขึ้นมา และมีเหตุการณ์หยุดพักซ่อมแซมพวกคนโบราณจึงมีการก่อสร้างสิม และพระธาตุ สันนิษฐานว่าได้แก่วัดโนนธาตุในปัจจุบัน ส่วนที่เป็นหมู่บ้านบ้านดอนคงก็เป็นเส้นทางที่พวกคนสมัยโบราณได้พากันขนศิลาแลงจะไปสร้างพระธาตุพนมแต่พอรู้ข่าวว่าพระธาตุพนมสร้างเสร็จแล้วก็เลยพากันมา

สร้างสิมและพระธาตุที่บริเวณวัดมัชฌิมาวาสในปัจจุบันนี้นั้นเอง ส่วนอีกที่หนึ่งก็อยู่ใกล้กันปัจจุบันเรียกว่าวัดดอนพระ

จากการสอบถามผู้เฒ่าผู้แก่ผู้ที่พบเจอหลวงปู่ก่ำเป็นคนแรกคือ แม่ตู้ชาดา จันทรเสนา ที่พบพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์องค์พระเปรอะเปื้อนคราบตะไคร้น้ำมากจนออกสีเขียวคล้ำไปทั้งองค์ ชาวบ้านจึงเรียกว่าหลวงปู่ก่ำ ลักษณะหลวงปู่ก่ำ เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัยพระพักตร์เรียบลักษณะเส้นต่าง เด่นชัด พระเนตรนูน พระโอษฐ์เล็กและทรงแย้มสรวล เม็ดพระศกพระเกศาแหลมคม พระเกศลักษณะเป็นเปลวเพลิง พระโสตใหญ่และยาวปรกลงมาเกือบถึงพระอังสะ พระศอสูงลักษณะพระสรีระได้สัดส่วน สังฆาฏิพาดยาวจากบ่าซ้ายลงมากึ่งกลางลำตัวจนถึงสะดือ แขนซ้ายมีเส้นจีวรพาดที่บริเวณเหนือข้อพระหัตถ์ประทับนั่งขัดสมาธิเท้าขวาทับเท้าซ้าย พระหัตถ์ขวาคว่ำลงวางบนพระชานุ ส่วนพระหัตถ์ซ้ายหงายขึ้นวางบนพระเพลาประดิษฐ์ฐาน อยู่บนฐานสองชั้น ฐานแรกเป็นฐานเขียงซึ่งหล่อเป็นชั้นเดียวกับหลวงปู่ก่ำไม่สูงมากนัก ตั้งอยู่บนฐานส่วนล่างซึ่งเป็นบัวคว่ำบัวหงายโบราณซึ่งมีความสูงพอสมควร นับว่าเป็นพระพุทธรูปโบราณที่มีความสวยงามประณีตมากองค์หนึ่งและเป็นพระคู่บ้านคู่เมืองที่สาธุชนให้ความ

นับว่าเป็นพระพุทธรูปโบราณที่มีความสวยงามประณีตมากองค์หนึ่งและเป็นพระคู่บ้านคู่เมืองที่สาธุชนให้ความเคารพบูชาพระเจ้ากํ่าซึ่งจะให้ความคุ้มครองป้องกันภัยอันตรายต่างๆ แก่ลูกหลาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อปีใดฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล ชาวบ้านก็จะพากันมาขอฝน เพื่อทำไร่ทำนาและจะได้สมปรารถนาทุกครั้ง ด้วยเหตุนี้เองไม่ว่าจะรุ่นปู่ย่าตายายจนถึงปัจจุบันได้อาชีพหลักของชาวบ้านดอนคงยังคงประกอบอาชีพทำนาเป็นส่วนใหญ่ เพราะน้ำอุดมสมบูรณ์ไม่แห้งแล้งจึงมีน้ำไว้กักเก็บทำนาไม่เดือนร้อนใคร นอกจากนั้นชาวบ้านยังมีอาชีพเสริมคือการทอเสื่อที่มีลวดลายไม่ซ้ำใคร จึงไม่ใช่เรื่องแปลกถ้าจะเห็นชาวบ้านดอนคงทีรอยยิ้มและความสุขเนื่องจากมีรายได้สามารถจุนเจือครอบครัวให้อยู่อย่างพออยู่พอกินตามยุคเศรษฐกิจพอเพียง อาชีพที่เรียบง่ายอยู่อย่างสงบทุกคนที่รักใคร่และสามัคคีช่วยเหลือเกื้อกูลกันเหมือนเพื่อนพ้องน้องพี่ เมื่อถึงเทศกาลก็ต่างร่วมมือร่วมใจสืบสานประเพณีและวัฒนธรรมตามประเพณีอีสานตลอดทุกปีไม่เคยขาด

สำหรับประวัติหมู่บ้านดอนคงเท่าที่ทราบเป็นหมู่บ้านที่ได้ย้ายมาจากบ้านเมืองปังที่เปรียบเสมือนบ้านพ่อบ้านแม่เมื่อครั้งแต่ก่อนต่อมาภายหลังลูกหลานจึงได้ออกมาสร้างบ้านเรือนอยู่ใหม่ ตามหลักฐานทางราชการแสดงไว้ว่า

หมู่บ้านดอนคงก่อตั้งปี พ.ศ.๒๕๑๐ “ ซึ่งความเป็นจริงชาวบ้านได้ขุดค้นพบโบราณวัตถุในบริเวณ วัดมัชฌิมาวาสและรอบๆ หมู่บ้านดอนคงเป็นจำนวนมาก เช่น ลูกปัด กล้องยาสูบ เศษอิฐโบราณ หินศิลาแลง และหลักเสมาเป็นต้น และมีอายุในยุคเดียวกับบ้านเชียงจากการค้นพบวัตถุโบราณต่างๆ สันนิษฐานได้ว่าบริเวณดังกล่าวเป็นสถานที่เก่าแก่และเคยมีคนสมัยโบราณอาศัยอยู่มากก่อน แต่สาเหตุที่หมู่บ้านดอนคงก่อตั้งหลังหมู่บ้านเมืองปังนั้นอาจเป็นเพราะว่าหมดยุคคนสมัยโบราณไปแล้ว...

จึงถูกทิ้งให้เป็นป่ารกร้างไม่มีคนอาศัยอยู่คงมีหมู่บ้านเมืองปังแห่งเดียวที่มีผู้คนอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก เมื่อมีจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้นจึงมีการแสวงหาที่อยู่ใหม่ จึงย้ายถิ่นฐานออกมาสร้างหมู่บ้านดอนคงในเวลาต่อมา หมู่บ้านดอนคงได้จัดตั้งเป็นหมู่บ้านมาประมาณ ๑๓๐ กว่าปีมาแล้ว ในอดีตหมู่บ้านดอนคงอยู่รวมกับบ้านดอนกลางและตำบลอุ่มจาน เป็นตำบลที่ใหญ่มากถูกแบ่งออกเป็นหลายตำบล เช่น ตำบล เชียงแหว ตำบลนาม่วง ทางอำเภอมีการจัด ตั้งหมู่บ้านใหม่อยู่หลายครั้ง บ้านดอนคงจึงถูกจัดออกมาให้เป็นหมู่ที่ ๑๒ หลังจากนั้นเปลี่ยนเป็นหมู่ที่ ๒๖ และปัจจุบันได้เปลี่ยนเป็นหมู่ที่ ๒

พระเจ้ากํ่า
(หลวงปู่กํ่า)

วัดมัชฌิมาวาส

(วัดบ้านดอนคง) ตำบลอุ่มจาน
อำเภอประจักษ์ศิลปาคม
จังหวัดอุดรธานี

ติดต่อสอบถามได้ที่
๐๘๕ ๗๔๓๔๐๖๖, ๐๘๖ ๒๒๕๖๘๔๒

พระเจ้าก่ำพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ (หลวงปู่ก่ำ) พระคู่บ้านคู่เมืองที่มีอายุนับ ๑,๐๐๐ ปี ตำนานพระเจ้าก่ำพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์พระคู่บ้านคู่เมือง ที่มีอายุนับ ๑,๐๐๐ ปี เปิดประตูสู่ธรรมะที่ต้องนำคุณผู้อ่านย้อนอดีตกลับไปสู่ยุคสมัยขอมโบราณที่ปู่ย่าตายายเล่าขานกันมาถึงความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าก่ำพระพุทธรูปพระคู่บ้านคู่เมืองของชาวบ้านดอนคง ที่ผ่านมิติแห่งกาลเวลามานับพันปี ตำนานที่ยังถูกจารึกไว้ในอักษรที่มีหลักฐานเด่นชัดทำให้เราได้ทราบข้อมูลที่รู้จริงถึงความล้ำค่าและความศักดิ์สิทธิ์ที่คุ้มครองให้ผู้คนที่ไปกราบไหว้บูชาได้ปลอดภัยจากอันตราย

"พระเจ้าก่ำ"พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งประดิษฐ์ฐาน ณ วัดมัชฌิมาวาส บ้านดอนคง อำเภอประจักษ์ศิลปาคม จังหวัดอุดรธานี สังกัดมหานิกาย มีเนื้อที่ประมาณ ๖ ไร่ ๑๐ ตารางวา "วัดมัชฌิมาวาส" สร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๒๕ ชาวบ้านนิยมเรียกกันว่า "วัดบ้านดอนคง" ขึ้นทะเบียนมีชื่อเรียกว่า "วัดมัชฌิมาวาส" ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมา เมื่อปี พ.ศ.๒๔๓๐ ปัจจุบันมี "พระครูอาทรวนกิจ" เจ้าคณะอำเภอประจักษ์ศิลปาคมเป็นเจ้าอาวาส และเป็นผู้ดูแลพระเจ้าก่ำพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์องค์นี้อยู่พระเจ้าก่ำพระพุทธรูปโบราณซึ่งหล่อ

ด้วยทองสัมฤทธิ์อายุเก่าแก่กว่า ๑,๐๐๐ ปี สูง ๑๒๓ เซนติเมตร กว้าง ๘๒ เซนติเมตร ที่ฐานมีตัวอักษรจารึกไว้เป็นภาษาไทยน้อยมีใจความว่า "ศักราช ๗๑ ปีกัดเป้า เดือนเจียง วัน ๔ ขึ้น ๔ ค่ำแสนสุขาพร้อมด้วยทายาทเป็นผู้สร้าง" ถ้าแปลเป็นตามภาษาไทยแล้วได้ใจความว่าดังนี้ "ศักราช ๗๑ ตัวเทียบกับปี พ.ศ.๑๒๕๒ ปีกัดเป้าตรงกับปีฉลู เดือนเจียง ตรงกับเดือน ๑ วันที่ ๔ ตรงกับวันพุธ ขึ้น ๔ ค่ำ แสนสุขาอาจจะเป็นตำแหน่งหรือศักดินาทางการปกครองในสมัยนั้นก็ได้" ตรงนี้มีเรื่องที่ปู่ย่าตายายเล่าเสริมกันมาว่าพวกคนสมัยโบราณคงจะเป็นยุคขอมโบราณ พากันไปสร้างพระธาตุพนมตามตำนานที่ว่าสร้างเป็นอุโมงค์บรรจุพระอุรังคธาตุหลังจากที่พระพุทธองค์ทรงปรินิพพานไปแล้วได้ ๒ เดือน หลังจากนั้นพอสร้างเสร็จก็มีการเดินทางไปตามเส้นทางบริเวณนี้

ต่อมาก็เกิด เกวียนล่ม ขึ้นมาและมีเหตุการณ์หยุดพักซ่อมแซมพวกคนโบราณจึงมีการก่อสร้างสิมและพระธาตุ สันนิษฐานว่าได้แก่บริเวณวัดโนนธาตุในปัจจุบันนี้ ส่วนที่เป็นหมู่บ้านดอนคงก็เป็นเส้นทางที่พวกคนสมัยโบราณได้พากันขนศิลาแลงจะไปสร้างพระธาตุพนมแต่พอรู้ข่าวว่าพระธาตุพนมสร้างเสร็จแล้วก็เลยพากันมาสร้างสิมและพระธาตุที่

บริเวณวัดมัชฌิมาวาสในปัจจุบันนี้นั่นเอง ส่วนอีกที่หนึ่งก็อยู่บริเวณใกล้กัน ปัจจุบันนี้เรียกว่า "วัดป่าดอนพระ "

ครั้งแรกที่พบพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์องค์พระเปรอะเปื้อนคราบตระไคร้น้ำมาก จนออกสีเขียวคล้ำไปทั้งองค์ชาวบ้านจึงพากันเรียกว่าหลวงปู่ก่ำ เหมือนอย่างคนที่มีคนเรียกชื่อของพลอยแดงออกสีดำคล้ำว่าแดงก่ำโกเมนเอก หรือเรียกของเก่าที่มีอายุมากแล้วว่า แก่ก่ำคร่ำคร่า ลักษณะของพระเจ้าก่ำ เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัยพระพักตร์เรียบลักษณะเส้นต่างๆ เด่นชัด พระเนตรนูน พระโอษฐ์เล็กและทรงแย้มสรวล เม็ดพระศกพระเกสาแหลมคม พระเกศลักษณะเป็นแบบเปลวเพลิง พระโสตใหญ่และยาวปรกลงมาเกือบถึงพระอังสะ พระศอสูงลักษณะพระสรีระได้สัดส่วน สังฆาฏิพาดยาวจากบ่าซ้ายลงมากึ่งกลางลำตัวจนถึงสะดือ แขนซ้ายมีเส้นจีวรพาดที่บริเวณเหนือข้อพระหัตถ์ ประทับนั่งขัดสมาธิเท้าขวาทับเท้าซ้าย พระหัตถ์ขวาคว่ำลงวางบนพระชานุ ส่วนพระหัตถ์ซ้ายหงายขึ้นวางบนพระเพลาประดิษฐ์ฐาน อยู่บนฐานสองชั้น ฐานแรกเป็นฐานเขียงซึ่งหล่อเป็นชั้นเดียวกับพระเจ้าก่ำไม่สูงมากนัก ตั้งอยู่บนฐานส่วนล่างซึ่งเป็นบัวคว่ำบัวหงายโบราณซึ่งมีความสูงพอสมควร

มุ่งหน้าไปหา นางไอ่ ท้าวผาแดงเห็นนาคเต็มไปหมด และได้เล่าเรื่องที่พบเห็นให้นางฟัง นางกลับไม่สนใจแต่ได้ทำอาหารที่มีกลิ่นหอมหวลเป็นพิเศษมาให้ท้าวผาแดงรับประทาน ท้าวผาแดงจึงถามว่า เนื้ออะไรจึงหอมนัก ก็ได้รับคำตอบจากนางว่า เนื้อกระรอก ถูกนายพรานยิงตายนำมาให้ เท่านั้นเอง ท้าวผาแดงก็ทราบในทันทีว่าเป็นเนื้อของท้าวพังคีลูกชายเจ้าพ่อศรีสุทโธ เจ้าเมืองบาดาลจึงไม่ยอมกินอาหาร ต้องห้าม ที่นางยกมาให้ พอตกตอนกลางคืนผู้คนกำลังหลับสนิท เหตุการณ์ร้ายก็ได้เกิดขึ้น เสียงครืน แผ่นดินถล่มดังมาแต่ไกล ท้าวผาแดงจึงให้ไอ่คำเตรียมข้าวของบางสิ่งที่พอจะเอาไปได้ เช่น แหวน ฆ้อง และกลองประจำเมืองแล้วรีบขึ้นม้าซ้อนท้ายตนแล้วควบม้าเจ้าสามออกจากเมือง ทันที พญาศรีสุทโธรู้ว่าไอ่คำหนีไปจึงติดตามไปติด ๆ แผ่นดินก็ถล่มไปไม่หยุด นางไอ่คำต้องโยนฆ้องและกลองทิ้ง แต่พญานาคก็ยังตามมาอีก ม้าเจ้าสามก็ค่อย ๆ หมดแรงลง พญาศรีสุทโธตามมทันแล้วเอาหางตวัดเกี่ยวเอาตัวนางไอ่คำลงมาจากหลังม้า ส่วนท้าวผาแดงก็ควบม้าหนีต่อไป พญาศรีสุทโธก็ตามไปอีกเพราะท้าวผาแดงมีแหวนของนางไอ่คำติดตัวไปด้วย ท้าวผาแดงจึงทิ้งแหวนเสีย ตนเองจึงปลอดภัย พญานาคได้อุ้มเอานางไอ่คำลงสู่บาดาลต่อไป และจมลงในน้ำตายไปต่อหน้าท้าวผาแดง ท้าวผาแดงกลับไปถึงเมืองผาโพงแล้ว เสียใจที่สูญเสียคนรักไปต่อ

หน้าต่อตา จึงอธิษฐานต่อเทพยุดาว่าจะขอตายเพื่อไปสู้เอานางไอ่คำกลับคืนมา ว่าแล้วก็กลั้นใจตายบนปราสาท แล้วไปเกิดเป็นหัวหน้าผีได้นำบริวารผีท้าวผาแดงมีเป็นแสน ๆ เดินเท้าเสียงดังอึกทึกปานแผ่นดินจะถล่ม เข้ารายล้อมเมืองพญานาคเอาไว้ทุกด้าน กองทัพผีกับกองทัพพญานาคได้ต่อสู้กันอยู่นานถึง 7 วัน 7 คืน ไม่มีใครแพ้ใครชนะ น้ำในบึงในหนองขุ่นข้น ดินบนบกกลายเป็นฝุ่นตลบไปหมด ร้อนถึงพระอินทร์ต้องลงมาระงับศึก ให้พวกผีกลับเมืองผีให้นาคครอบครองบาดาลตามเดิม

ส่วนนางไอ่คำให้อยู่ที่เมืองบาดาลไปก่อน รอให้พระศรีอาริย์ลงมาตัดสินว่า ใครจะเป็นสามีที่แท้จริงของนาง ดังนั้นนางไอ่คำจึงรออยู่ที่เมืองบาดาลจนกว่าจะถึงวันนี้

ส่วนพญาศรีสุทโธ ได้ไปประดิษสถานอยู่คำชะโนด อำเภอ บ้านดุง จังหวัดอุดรธานี

ส่วนพญาขอม ได้ประดิษสถานอยู่หัวดอนคง (บ้านดอนคง) ตำบลอุ่มจาน อำเภอ ประจักษ์ศิลปาคม จังหวัด อุดรธานี

ที่แหล่งที่มา www.thailantern.com

ที่ปรึกษา พระมหาสุวรรณรัตน์ สุวัณณวังโส

ผู้ให้การสนับสนุน พระศรายุทธ ปภัสสโร(หลวงพี่แจ๊ค)
นายวงษ์เพชร นางน้ำเพชร จันทรเสนา

เรียบเรียงโดย พระจตุรงค์ จันทรสาโร (หลวงพี่ทุ่ง)
พระณัฐพงศ์ วิญญาโณ (หลวงพี่ไหน่ง)

ตำนานรัก
ผาแดง-นางไอ่

สาเหตุที่ทำให้เกิดลุ่มน้ำหนองหาน

วัดมัชฌิมาวาส(วัดหลวงปู่ก่ำ)

บ้านดอนคง ตำบลอุ่มจาน

อำเภอประจักษ์ศิลปาคม จังหวัด อุดรธานี

ชุดที่ 2

ตำนานรักผาแดงนางไอ่

เมื่อ บุญบั้งไฟ เสร็จสิ้นลง ท้าวผาแดง และ ท้าวพังคี ต่างฝ่ายต่างกลับบ้านเมืองของตน แต่ในที่สุด ท้าวพังคี ก็ทนอยู่บ้านเมืองแห่งตนไม่ได้ เพราะหลงไหลในสิริโฉมอันงดงามของนางไอ่ จึงพาบริวารย้อนขึ้นมายังเมืองเอกชะธีตานครอีก โดยแปลงร่างเป็น กระรอกเผือกอย่างเดิม ส่วนที่คอแขวนกระดิ่งทอง ไปเกาะอยู่บนกิ่งไม้ใกล้หน้าต่างห้องนอนของนางไอ่

เมื่อเสียงกระดิ่งทองดังกังวาลขึ้น นางไอ่ ได้ยินก็เกิดความสงสัยจึงเปิดหน้าต่างออกไปดูเห็นกระรอกเผือกวิ่งและเต้นไปเกาะกิ่งนั้นกิ่งนี้ด้วยท่าทางน่ารักน่าเอ็นดู นางไอ่ก็เกิดความพอใจอยากได้ขึ้นมาจึงสั่งให้นายพรานฝีมือดี ออกติดตามจับกระรอกเผือกให้ได้ แต่แล้วนายพรานก็จับไม่ได้ เพราะความว่องไวของกระรอกเผือกตนนั้น นางจึงเกิดความไม่พอใจขึ้นมาแทนที่และสั่งให้นายพรานจับให้ได้ ไม่ว่าจะจับเป็นหรือจับตายจงจับมาให้ได้

นายพรานออกติดตามกระรอกเผือกเริ่มตั้งแต่บ้านพันดอน บ้านน้ำฆ้อง ก็ไม่มีโอกาสจับกระรอกเผือกเสียที จึงไล่ติดตามมาถึงบ้านนาแบก บ้านเหล่าหมากบ้าบ้านเหล่าแชแลหนองแวง บ้านเหล่าใหญ่ บ้านเมืองพรึกบ้านคอนสายบ้านม่วงก็จับยังไม่ได้ พอมาถึงบริเวณบ้านพังงูนายพรานก็ตามทันกองทัพของท้าวพังคี จึงเกิดการ

ต่อสู้กันอย่างยิ่งใหญ่ ส่วนนายพรานอีกกลุ่มหนึ่งก็ไปซ่อนรอจะจับกระรอกเผือกแต่ก็ไม่สำเร็จ (คือบ้านพังซ่อนในปัจจุบัน)เพราะกระรอกวิ่งเต้นมาทางทิศตะวันตกของบ้านพังงูเมื่อมาถึงบริเวณป่ารกนายพรานเห็นกระรอกจึงใช้ปืนยิง(ปัง คือบริเวณบ้านเมืองปังในปัจจุบัน)แต่ก็ไม่โดนกระรอกเผือกตกใจจึงวิ่งเต้นมาเลื่อยๆ กระรอกเกิดอาการเนื่อย จึงหยุดพักพอดีกับนายพรานมาเจอจึงใช้ปืนยิงแต่ก็ยิงไม่ออกเพราะบริเวณป่าแถวนี้เป็นป่า คงกะพัน (คือบ้านดอนคงในปัจจุบัน)ด้วยความตกใจกระรอกหรือท้าวพังคีก็วิ่งเต้นไปเลื่อย ๆ

ในที่สุดผลกรรมแต่ชาติปางก่อนตามมาทัน เมื่อกระรอกเผือกตัวน้อยหนีนายพรานมาถึงต้นมะเดื่อที่มีผลสุกเต็มต้น เจ้ากระรอกน้อยก็ก้มหน้าก้มตากัดกินลูกมะเดื่อด้วยความหิวโหย นายพรานไล่ตามมาทันก็เกิดความโมโหที่จับเป็นไม่ได้ จึงตัดสินใจใช้หน้าไม้อาบยาพิษยิงถูกร่างเจ้ากระรอกเผือกหรือ ท้าวพังคี รู้ตัวดีว่าต้องตายแน่ ๆ จึงสั่งให้บริวารกลับเมืองบาดาลเพื่อนำเอาความไปเล่าให้บิดาทราบ และก่อนจะสิ้นใจ ท้าวพังคี ก็แสดงอิทธิฤทธิ์ โดยร่ายมนต์อธิษฐานว่า ขอให้เนื้อของตนมีมากมาย 8,000 เกวียน มากพอเลี้ยงผู้คนได้ทั้งเมืองอย่างทั่วถึง

เมื่อกระรอกเผือกสิ้นใจตาย นายพรานกับพวก

นักล่า ฝีมือฉกาจ ก็นำเอาร่างของกระรอกเผือกไปชำแหละเอาเนื้อที่บ้านเชียงแหว เมื่อนายพรานปาดเอาเนื้อแบ่งให้ผู้คนทั้งบ้านใกล้บ้านไกลได้กินกัน ก็ปรากฏว่าเนื้อของกระรอกน้อยก็เพิ่มขึ้นมาอย่างทวีคูน ผู้คนในเมืองต่างพากันกินเนื้อกระรอกอย่างเอร็ดอร่อย ยกเว้นผู้คนที่บ้านดอนแม่หม้ายไม่มีผัว หรือ บ้านดอนแก้ว ซึ่งอยู่กลางทุ่งหนองหานเท่านั้นที่พวกพรานไม่ได้แบ่งปันให้กินฝ่ายบริวาร ท้าวพังคี เมื่อกลับถึงเมืองบาดาล ก็เล่าเหตุการณ์ ท้าวพังคี ลูกชายถูกนายพรานฆ่าตายให้ พญาศรีสุทโธผู้เป็นบิดาฟัง บิดาท้าวพังคีก็เกิดความกริ้วโกรธโกรธา สั่งจัดบริวารเป็นริ้วขบวนกำลังยกพลโยธาทัพขึ้นไปอาละวาดเมืองพระยาขอมถล่มทลายให้หาแค้น พร้อมประกาศก้องว่า ใครกินเนื้อลูกพังคีของข้าพวกมึงอย่าไว้ชีวิต พญาศรีสุทโธพาบริวารออกอาละวาดไปทั่วแดนเมืองเอกชะธีตานคร เสียงดังครืน ๆ ฆ่าผู้คนตายไปอย่างมากมายสุดคณานับ แผ่นดินเมืองพระยาขอมก็ล่มทลายลงเป็นหนองหานต้นลำน้ำปาว ส่วนบ้านดอนแก้ว หรือดอนแม่หม้ายแห่งเดียวที่ผู้คนไม่ได้กินเนื้อท้าวพังคีจึงไม่ได้ล่มทลายลงดังที่เห็นในปัจจุบัน

ขณะที่บ้านเมืองกำลังล่มทลายเพราะอิทธิฤทธิพญานาคศรีสุทโธ อยู่นั้น ท้าวผาแดง ก็ขี่ม้า เจ้าสาม

เปรียบเทียบมิได้ ปัจจุบันเธอก็โตเต็มสาวแล้ว จึงมีใบฎีกาแจ้งไปยังหัวเมืองน้อยใหญ่ ให้ทำบั้งไฟมาจุดแข่งขันกันที่เมืองเอกชะธีตานคร หรือเมืองหนองหานต้นลำน้ำปาวในปัจจุบัน เพื่อจุดถวายพญาแถนผู้เป็นใหญ่ในชั้นฟ้าบันดาลให้ฝนตกต้องตามฤดูกาล ประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่ง หากบั้งไฟเมืองไหนขึ้นสูงกว่าเพื่อน ก็จะได้ นางไอ่ ธิดาสาวผู้เลอโฉมไปเป็นคู่ครองพระยาขอม ได้กำหนดวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 6 (วันที่สรงน้ำหลวงปู่ก่ำ) เป็นวันงาน ทำให้เจ้าชายเมืองต่าง ๆ ทำบั้งไฟหมื่น บั้งไฟแสน มาจุดแข่งขันกันอย่างมากมาย บุญบั้งไฟครั้งนั้นนับเป็นงานบุญที่ยิ่งใหญ่มโหฬาร พอถึงวันงานผู้คนก็หลั่งไหลมาทั่วทุกสารทิศ ทั้งยังมีการแข่งขันตีกลอง ซึ่งคนอีสานเรียกว่า เส็งกอง กันอย่างครึกครื้น หนุ่ม - สาวต่าง จ่ายผญา เกี้ยวพาราศีกันอย่างสนุกสนาน บุญบั้งไฟ ในครั้งนี้ แม้ ท้าวผาแดง จะไม่ได้รับฎีกาบอกบุญเชิญให้นำเอาบั้งไฟไปร่วมงานด้วยก็ตาม แต่ พระยาขอม ว่าที่พ่อตา ก็ให้การต้อนรับ ท้าวผาแดงเป็นอย่างดี

ฝ่าย ท้าวพังคี เจ้าชายเมืองบาดาล ก็อยากมาร่วมงานกับมนุษย์ เพราะต้องการยลโฉม นางไอ่ เป็นกำลังและคิดและวางแผนในใจว่า บุญบั้งไฟครั้งนี้ข้าต้องไปให้ได้ แม้พ่อข้าจะทัดทานอย่างไรก็ตาม จากนั้นก็พาไพร่พลส่วนหนึ่งออกเดินทางขึ้นมาเมืองมนุษย์

ก่อนโผล่ขึ้นเมืองเอกชะธีตานครของพระยาขอม ผู้เป็นใหญ่ ท้าวพังคี ก็พาบริวารแปลงร่างเป็นมนุษย์บ้าง สัตว์บ้าง ส่วนท้าวพังคี ได้แปลงร่างเป็น กระรอกเผือก ซึ่งชาวอีสานเรียกว่า กะฮอกด่อน ได้ออกติดตามลอบชมโฉมนางไอ่ ในขบวนแห่ของ พระยาขอม เจ้าเมือง ไปอย่างหลงไหลในความงามของนาง

การจุดบั้งไฟแข่งขันเป็นไปอย่างสนุกสนาน ทุกคนใจจดจ่ออยากรู้ว่า บั้งไฟเจ้าชายเมืองไหนชนะและได้นางไอ่ ไปครอง ซึ่งการจุดบั้งไฟครั้งนั้น ท้าวผาแดง และพระยาขอม มีเดิมพันกันว่า ถ้าบั้งไฟท้าวผาแดง ชนะบั้งไฟ พระยาขอม แล้ว ก็จะยก นางไอ่ ธิดาสาวให้ไปเป็นคู่ครอง ผลปรากฏว่า บั้งไฟของ พระยาขอม ไม่ขึ้นจากห้าง ซึ่งคนอีสานเรียกว่า ซุ ส่วนของ ท้าวผาแดง แตก (ระเบิด) คาห้าง คงมีแต่บั้งไฟของ พระยาฟ้าแดด เมืองฟ้าแดดสูงยาง และของ พระยาเซียงเหียน แห่งเมืองเซียงเหียนเท่านั้นที่ขึ้นสู่ท้องฟ้านานถึง 3 วัน 3 คืน จึงตกลงมา แต่พระยาทั้งสองนั้นเป็นอาของ นางไอ่ เป็นอันว่าเธอจึงไม่ตกเป็นคู่ครองของใคร

โปรดติดตามในชุดที่ 2

แหล่งที่มา www.thailantern.com

ที่ปรึกษา พระมหาสุวรรณรัตน์ สุวัณณวังโส

ผู้ให้การสนับสนุน พระศรายุทธ ปภัสสโร(หลวงพี่แจ๊ค)
นายวงษ์เพชร นางน้ำเพชร จันทรเสนา

เรียบเรียงโดย พระจตุรงค์ จันทรสาโร (หลวงพี่ทุ่ง)
พระณัฐพงศ์ วิณญาโณ (หลวงพี่โหน่ง)

ชาติปางก่อน

ก่อนจะเป็นตำนาน ผาแดง-นางไอ่

สาเหตุที่ทำให้เกิดลุ่มน้ำหนองหานในปัจจุบัน

วัดมัชฌิมาวาส(วัดหลวงปู่ก่ำ)

บ้านดอนคง ตำบลอุ่มจาน
อำเภอประจักษ์ศิลปาคม จังหวัด อุดรธานี

ชุดที่ 1

ตำนานรักผาแดง-นางไอ่

ตามตำนานเล่าขานสืบต่อกันมา มูลเหตุที่ทำให้เกิด หนองหาน ต้นลำน้ำปาว มีเรื่องราวเกี่ยวพันกับวรรณคดีพื้นบ้านอีสานเรื่อง ผาแดง นางไอ่ ตำนานรักอันลึกซึ้งของ หนึ่งหญิง สองชาย เมื่อฝ่ายหนึ่งพลาดรัก และถูกทำร้ายจนถึงแก่ความตาย ก็กลายเป็นสงครามทำให้บ้านเมืองถล่มทลาย กลายเป็นหนองน้ำใหญ่ และวรรณคดีอีสานเรื่องนี้ก็เป็นปฐมเหตุ ให้มีงานบุญบั้งไฟวัฒนธรรมประเพณีที่ยิ่งใหญ่ขึ้นชื่อลือชาของชาวอีสานมาแต่บรรพกาลโดยตำนานรักเรื่องนี้มีอยู่ว่า

พระยาขอม ผู้ครองเมืองเอกชะธีตานคร มีธิดานางหนึ่งชื่อ นางไอ่ซึ่งจัดเป็นหญิงที่มีรูปร่างงดงามในวัยแตกเนื้อสาว ซึ่งจะหาสาวงามนางใดในสามไตรภพมาเทียบมิได้ ความงดงามของเธอเป็นที่เลื่องลือไปทั่วแดนไกล เจ้าชายหลายหัวเมืองต่างหมายปองอยากได้มาเป็นคู่ครองกันทุกคน

ท้าวผาแดง เจ้าชายเมืองผาพง ทราบข่าวเล่าลือถึงสิริโฉมอันงดงามของ นางไอ่ ก็เกิดความหลงใหลใฝ่ฝันในตัวนางเป็นอย่างมาก จึงวางแผนทอดสัมพันธ์ไมตรีด้วยการส่งแก้วแหวนเงินทองและผ้าแพรพรรณเนื้อดีไปฝาก นางไอ่ เมื่อมหาดเล็กนำเอาสิ่งของไปมอบให้ แถมยังได้บอก นางไอ่ ถึงความรูปหล่อ องอาจ ผึ่งผายของ ท้าวผาแดง ให้ฟัง เท่านั้นเองนางก็เกิดความ

สนใจและฝากเครื่องบรรณาการไปฝาก ท้าวผาแดงเป็นการตอบแทนด้วย ก่อนที่มหาดเล็กจะเดินทางกลับ นางไอ่ ยังได้ฝากคำเชื้อเชิญ ท้าวผาแดง ซึ่งตั้งทัพรออยู่นอกเมืองให้เข้าพบนางที่วังพระยาขอม แน่นอนละ จะเป็นด้วยบุพเพสันนิวาส บวกกับเจ้า กามเทพ ได้แผลงศรรักไปปักอกคนทั้งสองเข้า ก็ทำให้คนคู่นี้รักกันอย่างรุนแรงและได้เสียกัน สุดจะยั้งใจได้ อะไรจะปานนั้น

ฝ่าย ท้าวพังคี ลูกชาย พญาศรีสุทโธ พญานาคผู้ครองเมืองบาดาล ก็เป็นอีกตนหนึ่งที่มีความใฝ่ฝันอยากยลสิริโฉมของ นางไอ่ ทั้งนี้เพราะเป็นเวรกรรมในอดีตชาติก่อนบันดาลให้มีอันเป็นไป โดยเรื่องมีอยู่ว่า ท้าวพังคีเมื่อชาติก่อน เป็นชายหนุ่มที่ยากจนและเป็นคนใบ้เดินทางเที่ยวขอทานไปตามหมู่บ้านต่าง ๆ จนมาถึงหน้าบ้านเศรษฐีคนหนึ่ง และได้เข้าไปอาศัย ช่วยทำงานให้บ้านของเศรษฐีโดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย ทำให้เศรษฐีมีความรักใคร่เอ็นดูอย่างมาก ถึงกับยกลูกสาวสวยนางหนึ่งให้เป็นภรรยา ลูกสาวของเศรษฐีนางนี้คือ นางไอ่ในชาติปางก่อน

ท้าวพังคี ในชาตินั้นเป็นคนไม่เอาไหน แทนที่จะรักภรรยาลูกเศรษฐีกลับไม่สนใจใยดี ไม่ยอมหลับนอนด้วยกันฉันสามี ภรรยาแม้แต่ครั้งเดียว ภรรยาก็ไม่ปริปากบอกใครทราบ ปรนนิบัติสามีเยี่ยงภรรยาที่ดี

เสมอมาอยู่มาวันหนึ่ง ท้าวพังคี ก็คิดถึงญาติพี่น้องที่บ้านเกิดของตน จึงพาภรรยากลับไปเยี่ยมบ้าน เศรษฐีผู้เป็นบิดาได้จัดแจงให้ลูกสาวหาบเสบียงอาหารตามผัวไป ท้าวพังคี หนุ่มใบ้ก็ไม่เคยช่วยเหลือนางด้วยการหาบแทนเลย นางทนลำบากหาบของหนักข้ามห้วย และป่าเขาจนกระทั่งเสบียงอาหารหมดลงกลางทาง

ท้าวพังคี เห็นมะเดื่อสุกเต็มต้น จึงขึ้นไปเก็บกินแทนข้าว ฝ่าย นางไอ่ ชะเง้อคอแหงนหน้าขึ้นมอง ท้าวพังคี ผัวรักให้โยนลูกมะเดื่อลงไปให้กินบ้าง แต่ ท้าวพังคี กลับไม่ใส่ใจเนื่องจากเป็นคนใจแคบ กินอิ่มคนเดียวแล้วก็ลงจากต้นมะเดื่อเดินหนีไป นางจึงขึ้นเก็บกินเอง เมื่อนางกินอิ่มแล้ว ก็ลงมาแต่ไม่พบ ท้าวพังคี จึงออกเดินตามหาเท่าไหร่ก็ไม่พบ นางมีความทุกข์ทรมานเป็นอย่างยิ่ง พอเดินทางถึงต้นไทรริมฝั่งแม่น้ำ นางจึงลงอาบน้ำและดื่มกินจนมีความสดชื่นขึ้นมา จึงตัดสินใจแล้วอธิษฐานว่า

ชาติหน้าขอให้สามีตายอยู่บนกิ่งไม้ และอย่างได้เป็นสามี ภรรยากันอีกเลย ด้วยแรงอธิษฐานของนางชาติต่อมา เจ้าใบ้ สามีจึงเกิดมาเป็น ท้าวพังคี ส่วนเธอเองได้เกิดมาเป็น นางไอ่ และเวรกรรมจะตามสนองคนทั้งสองอย่างไร

ฝ่าย พระยาขอม เห็นว่า นางไอ่ ธิดาสาวผู้มีเรือนร่าง และใบหน้าอันสิริโฉม หาหญิงใดในหล้ามา